

Μνημειώδης η προσφορά του Θεόδωρου Παπαλοΐζου στην Ελληνική Παιδεία

**Το ανταποκριτή μας
Θεόδωρο Καλιμούκου**

ΒΟΣΤΩΝΗ. Γενιές ολόκληρες Ελληνοαμερικανών έχουν μάθει την ελληνική γλώσσα, ιστορία, και πολιτισμό μέσα από τα βιβλία του γνωστού δασκάλου και συγγραφέα, Δρ. Θεόδωρου Παπαλοΐζου, ο οποίος επί πενήντα χρόνια προσφέρει πολυάριθμες υπηρεσίες στα Ελληνικά Γράμματα και στον Ελληνισμό της Αμερικής και όχι μόνο. Δεν υπάρχει δάσκαλος ή δασκάλα της ελληνικής γλώσσας που να μην έχει χρησιμοποιήσει τα βιβλία του και στις πιο απομακρυσμένες ακόμα κοινότητες της Αρχιεπισκοπής Αμερικής.

Είναι ο πρώτος συγγραφέας και εκδότης συστηματικών βιβλίων και εγχειριδίων εκμάθησης της ελληνικής γλώσσας. Πεντακόσιες και πλέον χιλιάδες αντίτυπα βιβλίων του έχουν κυκλοφορήσει σ' όλα τα σχολεία των κοινοτήτων της Αμερικής και εξακολουθούν να κυκλοφορούν κάθε χρόνο.

Μιλώντας στον «Εθνικό Κήρυκα», είπε ότι «το 1957 εκδόθηκε το πρώτο βιβλίο, το Αλφαβητάριο, το οποίο έγινε δεκτό την πρώτη χρονιά από είκοσι κοινότητες και μου ζήτησαν να εξακολουθήσω την έκδοση της Δευτέρας, και Τρίτης τάξης και ούτω καθ' εξής». Μέχρι τότε υπήρχαν τα βιβλία του Μητροπολίτη Γερμανού Πολυζωΐδη και του Ντιβρί, τα οποία ήταν γραμμένα στην καθαρεύουσα και μάλλον δυσκόλευαν το έργο της διδασκαλίας.

Στην ερώτηση πώς συνέλαβε την ιδέα συγγραφής και έκδοσης των βιβλίων, μας είπε: «Ήμουν διευθυντής στο σχολείο της κοινότητας της Αγίας Σοφίας στην Ουάσιγκτον. Στην πρώτη τάξη είχαμε 85 παιδιά και όσπου να τελειώσει ο χρόνος κατέβηκαν στα 15 με 20. Είχα μία συνεδρίαση με τους γονείς οι οποίοι μου είπαν για το ζήτημα των βιβλίων και ότι τα παιδιά δεν μαθαίνουν τίποτε από τα υπάρχοντα βι-

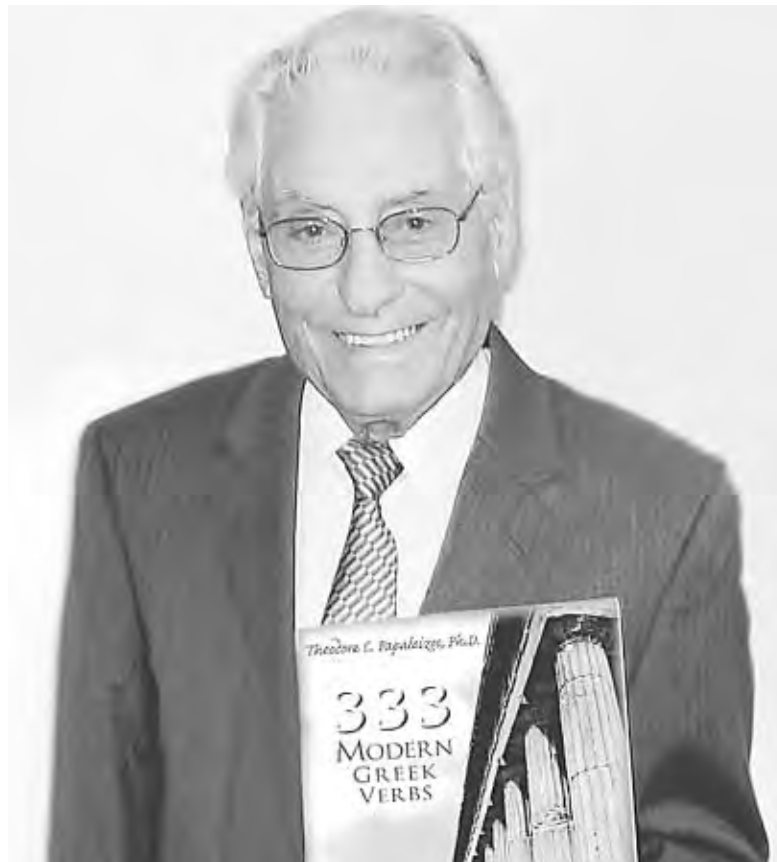
βλία. Εν τω μεταξύ, ήταν και μια οικογένεια αριστοκράτισσα στην Ουάσιγκτον η οποία είχε τρία παιδιά. Μου είπαν δεν μπορούμε να στέλνουμε τα παιδιά στο σχολείο, εάν μπορείτε να τους κάνετε μάθημα στο σπίτι. Τους είπα ευχαρίστως, αλλά είχα ένα μεγάλο δίλημμα ποιο βιβλίο να ακολουθήσω. Κάθισα, σκέφθηκα και είπα θα γράψω τα δικά μου τα βιβλία κι έτσι άρχισα. Εν τω μεταξύ, μαζί με τα παιδιά μάθαινε και η μητέρα τους Ελληνικά, και η οποία μου είπε 'αυτή είναι μία θαυμάσια μέθοδος γιατί δεν την εκδίδετε'. Της απάντησα ότι δεν έχω χρήματα διότι παίρνω έναν ελάχιστο μισθό. Είχα έναν γνωστό τυπογράφο από την Κύπρο του έστειλα το βιβλίο και τον παρακάλεσα να το τυπώσει. Πράγματι τυπώσαμε χίλια αντίτυπα και μου τα έστειλε επί αντικαταβολή στη Νέα Υόρκη, πήρα δάνειο από την τράπεζα και τα πληρώσα. Πήγα σε περίπου δέκα κοινότητες, το έδειξα, έγινε αποδεκτό αμέσως από τους δασκάλους, κατόπιν έβγαλα το δεύτερο βιβλίο και μέσα σε μία δεκαετία ολοκλήρωσα τη σειρά».

Για την ιστορία, να σημειωθεί ότι υπήρχε Ημερήσιο Ελληνικό Σχολείο στην κοινότητα των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης της Ουάσιγκτον το οποίο έκλεισε επί Αρχιεπισκοπίας Ιακώβου το 1982.

Ο κ. Παπαλοΐζος έχει εκδώσει μέχρι τώρα περί τα 45 βιβλία. Είπε ότι «52 χρόνια τώρα επί δέκα χιλιάδες βιβλία κατά μέσο όρο τον χρόνο, έχουν διατεθεί συνολικά πάνω από 500 χιλιάδες βιβλία, ενδεχομένως και περισσότερα».

Στην ερώτηση πώς αισθάνεται μ' όλη αυτή την πνευματική προσφορά και συμβολή, είπε: «Αισθάνομαι πολύ ταπεινός γι' αυτό και δεν έχω προβεί και σε καμία άλλη συνέντευξη, είναι η πρώτη που δίνω σε σας».

Το 1964 ο μακαριστός σήμερα Αρχιεπίσκοπος Ιάκωβος έδωσε γραπτή έγκριση στον κ. Παπαλοΐζο για

Ο Δρ. Θ. Παπαλοΐζος, με τα βιβλία του οποίου έχουν μάθει την ελληνική γλώσσα πολλές γενιές Ελληνοαμερικανών επί 50 και πλέον χρόνια.

τα βιβλία του και τη διάθεσή τους στα σχολεία των κοινοτήτων.

Τα βιβλία μέχρι πριν δύο χρόνια εκτυπώνονταν στην Αμερική, αλλά όπως εξήγησε ο κ. Παπαλοΐζος «σήμερα εκτυπώνονται από αμερικανική εταιρεία στην Κορέα σε άριστη ποιότητα και καλές τιμές».

Στην ερώτηση σε τι διαφέρουν τα δικά του βιβλία από αυτά άλλων εκδόσεων, τόνισε «στη μέθοδο», συμπληρώνοντας πως «είναι γύρω από τη ζωή του παιδιού εδώ στην Αμερική».

Είπε ακόμα, πως «οι δάσκαλοι

και οι δασκάλες είναι πολύ ευχαριστημένοι και έχω λάβει χιλιάδες επιστολών και σημειωμάτων τους». Πρόσθεσε δε, πως «ακόμα και Αμερικανοί μας λένε ότι είναι η καλύτερη και εύληπτη μέθοδος».

Παρά την έκδοση και δωρεάν αποστολή του βιβλίου που εξεδόθη φέτος η ομάδα του κ. Μπαμπινιώτη για λογαριασμό της Αρχιεπισκοπής Αμερικής με τη χορηγία του Ταμείου «Πίστη», οι δάσκαλοι εξακολουθούν να κάνουν χρήση των βιβλίων του κ. Παπαλοΐζου. «Οι δάσκαλοι επικοινωνούν μαζί μας κανονικά με

τις παραγγελίες τους, όπως κάθε χρόνο», τόνισε.

Ο Δρ. Θεόδωρος Παπαλοΐζος γεννήθηκε στο Κάιρο της Αιγύπτου. Ο πατέρας του, Κώστας, ήταν από την Κύπρο και η μητέρα του Μαρία από τη Σαμίο. Η οικογένειά του μετοίκησε στην Κύπρο όταν ήταν τριών χρονών.

Τέλειωσε το Δημοτικό σχολείο, το Γυμνάσιο της Επαρχίας Πάφου και το Αγγλικό Διδασκαλικό Κολλέγιο του Μόρφου. Φοίτησε ένα χρόνο στη Φιλοσοφική σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, αλλά όπως είπε, «η κατάσταση στην Ελλάδα μετά τον πόλεμο δεν παρείχε ευκαιρία σε ένα φτωχό φοιτητή να εξακολουθήσει τις σπουδές του εκεί».

Εν τω μεταξύ, νυμφεύθηκε με την Ελληνοαμερικανίδα Αγγέλα Μαγγανά, γεννημένη στο Πίτσπουργκ της Πενσυλβανίας, η οποία είχε μεταβεί στην Ελλάδα με την οικογένειά της πριν από τον πόλεμο. Κατά τη διάρκεια του πολέμου η Αγγέλα με την οικογένειά της είχαν καταφύγει στη Κύπρο ως πρόσφυγες όπου και γνωρίστηκαν. «Αποφασίσαμε να μετακόσουμε στην Αμερική κι εκεί να εξακολουθήσω τις σπουδές μου», τόνισε. Εφτάσαν στο Πίτσπουργκ νυφίς το έτος 1947. Διορίστηκε δάσκαλος, γραμματέας και ψάλτης στην κοινότητα της Αγίας Τριάδας.

Μετά από δύο χρόνια ανέλαβε καθήκοντα διευθυντή των σχολείων, χοράρχης, ψάλτης και γραμματέας στον Καθεδρικό Ναό της Αγίας Σοφίας, στην Ουάσιγκτον. Στη θέση αυτή έμεινε 10 χρόνια από το 1949 μέχρι το 1959. Το 1959 ανέλαβε τα ίδια καθήκοντα στην κοινότητα των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης της Ουάσιγκτον.

Εξακολούθησε τις σπουδές του επί τρία χρόνια στο «Wilson's Teachers College» της Ουάσιγκτον, στο πανεπιστήμιο Μέριλαντ, (elementary education) αποφοιτώντας με Bachelor of Science και στο

Catholic University της Ουάσιγκτον όπου έλαβε το διδακτορικό στα Ελληνικά και Λατινικά.

Με την σύζυγό του Αγγέλα Μαγγανά απέκτησαν 4 παιδιά, τη Μαρία, τον Κώστα, τον Γιάννη και τη Χρυσή, αλλά δυστυχώς η Αγγέλα απεβίωσε σε ηλικία σαράντα χρόνων.

Σε μια επίσκεψη στο Ηράκλειο Κρήτης γνώρισε την Μαρία Χρονάκη με την οποία και νυμφεύθηκε. Είπε ότι «η Μαρία παίζει σπουδαίο ρόλο στη ζωή μου ως μητέρα και βοηθός στην προσπάθειά εκδόσεως των βιβλίων μου. Αποκτάσαμε δύο αγόρια, τον Σταύρο και τον Δημήτρη που και αυτά προσφέρουν πολύτιμες υπηρεσίες στην έκδοση των βιβλίων».

Εχει διδάξει σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης από το νηπιαγωγείο μέχρι το πανεπιστήμιο.

Δίδαξε τρία χρόνια στο γυμνάσιο της Πάφου αμέσως μετά την αποφοίτησή του το 1942. Στην κοινότητα της Αγίας Τριάδας στο Πίτσπουργκ από το 1947-1949. Διέτελε διευθυντής και δάσκαλος στα σχολεία του Καθεδρικού Ναού της Αγίας Σοφίας στην Ουάσιγκτον από το 1949-1959.

Διευθυντής των σχολείων της κοινότητας Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης στην Ουάσιγκτον από το 1959-1972 και διευθυντής του ελληνικού τμήματος του Ημερησίου σχολείου της ίδιας Κοινότητας από το 1962-1973.

Από το 1973-77 δίδαξε Αρχαία Ελληνικά στο Καθολικό Πανεπιστήμιο της Ουάσιγκτον.

Καθ' όλα τα πενήντα χρόνια διδασκαλίας στα σχολεία υπηρέτησε τις κοινότητες και ως ψάλτης και χοράρχης. Υπηρετεί ως χοράρχης στην κοινότητα των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης επί πενήντα συνεχή χρόνια. Είπε ότι «η χορωδία ψάλλει τη Βυζαντινή μουσική, ειδικώς μελοποιημένη σε τετραφωνία, χωρίς τη βοήθεια οργάνου».

Αριστερά, η τριώροφη ξύλινη έπαυλη στον αριθμό 2800 O' Malley Road, την οποία το 1987 μετέτρεψαν σε ναό και η οποία για δύο και πλέον δεκαετίες εξυπηρετεί τις ανάγκες των Ελληνορθόδοξων της Αλάσκας. Στο κέντρο διακρίνεται ο Μητροπολίτης Αγίου Φραγκίσκου, Γεράσιμος και ο ιερατικός προϊστά-

μενος Λίο Σιέφε, ενώ τελούν την τελετή θεμελίωσης των νέων κτιριακών εγκαταστάσεων. Στη δεξιά φωτογραφία, στη μακέτα των νέων κτιριακών εγκαταστάσεων, σε πρώτο πλάνο φαίνεται ο ιερός ναός, ενώ αριστερά, η είσοδος του κοινοτικού κέντρου, που είναι χωρτικότητα διακοσίων ατόμων.

Θεμελίωση ελληνορθόδοξου ναού της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος στην Αλάσκα

Η κοινότητα στο Ανκορέτζ ιδρύθηκε προ πέντε δεκαετιών και αποτελεί σημείο αναφοράς και συσπείρωσης για τους ομογενείς και άλλους ορθόδοξους

Συνέχεια από τη σελίδα 1

σήμανε ότι θα αγγίξει τα 2,1 εκατομμύρια δολάρια και ότι μέχρι στιγμής έχουν λάβει υποσχέσεις για 1,2 εκ.

Η πρόεδρος της Επιτροπής για την ανέγερση του κτιρίου, Μαρία Μπάσκου, επισήμανε ότι όλα ξεκινούν από την αγάπη των ομογενών και στηρίζονται στη γενναιοδωρία τους. Παράλληλα, τόνισε ότι μέχρι στιγμής στον ειδικό λογαριασμό έχουν ήδη κατατεθεί οι οκτακόσιες πρώτες χιλιάδες δολαρίων και ότι μέχρι την άνοιξη θα υλοποιηθούν όλες οι υποσχέσεις των ομογενών.

Επισήμανε επίσης, ότι καθ' όλη τη διάρκεια του έτους θα διοργανώσουν ερανικές εκδηλώσεις, καθώς επίσης και το ελληνικό φεστιβάλ.

«Η Αλάσκα, αν και θεωρείται η πιο απόμακρη από την Ελλάδα Πολιτεία των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, εν τούτοις βρίσκεται πολύ

κοντά στη γενέτειρά μας. Καθοριστικό ρόλο σ' αυτό έχουν παίξει οι ολίγοι, αλλά δυναμικοί και δραστήριοι ομογενείς που διαβιούν στο Ανκορέτζ και οι οποίοι επιμένουν ελληνικά. Οι ογδόντα περίπου ελληνοαμερικανικές οικογένειες που διαμένουν στην περιοχή μαζί με άλλους Ορθόδοξους οι οποίοι έλκουν την καταγωγή τους από την Αρμενία, την Βουλγαρία, την Ουκρανία και άλλες χώρες περιβάλλουν με αγάπη την Μεταμόρφωση του Σωτήρος στο Ανκορέτζ, τη μοναδική ελληνορθόδοξη κοινότητα στην Αλάσκα και προσφέρουν γενναιοδωρία τον οβολό της», πρόσθεσε η κ. Μπάσκου, η οποία ανήκει στην πρώτη γενιά των μεταναστών.

«Καταβάλλουμε κάθε δυνατή προσπάθεια για να επιβιώσουμε και να διατηρήσουμε τη ήθη και τα έθιμα και, αναμφίβολα η κοινότητα αποτελεί τον μοναδικό φορέα στους

κόλπους του οποίου μπορεί κανείς να μεγαλώσει τα παιδιά και τα εγγόνια και συνάμα να τα γαλουχήσει με την αγάπη για τον Ελλαδικά και την υπερφρόνη για τον ελληνικό πολιτισμό της», επισήμανε η κ. Μπάσκου, η οποία είναι φιλόλογος και διδάσκει την ελληνική γλώσσα ως δεύτερη γλώσσα σε δημόσιο λύκειο της Αλάσκας.

Η κ. Μπάσκου γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Σπάρτη, ενώ ο σύζυγός της, ο γιατρός Αλέξανδρος Μπάσκος, ανήκει στη δεύτερη γενιά και έλκει την καταγωγή του από τη Σπάρτη και τη Μάνη. Γνωρίστηκαν την περίοδο που ο Αλέξανδρος Μπάσκος υπηρετούσε στην αμερικανική προέβεια στην Αθήνα και μετά το γάμο τους αποφάσισαν να έρθουν στην Αλάσκα, όπου απέκτησαν και μεγάλωσαν τα τρία τους παιδιά, τον Θάμη, την Κωνσταντίνα και τον Αριστοτέλη.

Η οικογένεια Μπάσκου είναι στυλοβάτης της κοινότητας, ενώ η Μαρία ανελλιπώς τα τελευταία 28 χρόνια διδάσκει την ελληνική γλώσσα όχι μόνο στο δημόσιο, αλλά και στο Ελληνικό Απογευματινό Σχολείο της κοινότητας το οποίο εφέτος έχει δύο τάξεις και αριθμεί 22 μαθητές.

«Λόγω των μεγάλων αποστάσεων που διανύουν οι γονείς και των δυσμενών καιρικών συνθηκών, την περίοδο του χειμώνα τα μαθήματα διεξάγονται κάθε Κυριακή μετά τη Θεία Λειτουργία. Τα περισσότερα παιδιά

είναι παιδιά ομογενών τα οποία ενδιαφέρονται για την ελληνική γλώσσα», τόνισε.

«Η δική μας η γενιά έχει επωμιστεί το βάρος για την καλλιέργεια της ελληνικής συνειδήσεως και τη διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας και θα καταβάλλουμε κάθε δυνατή προσπάθεια για να φέρουμε πιο κοντά τα παιδιά μας στη γενέτειρα των Ολυμπιακών Αγώνων, της δημοκρατίας και του πιο λαμπρού πολιτισμού της Οικουμένης», πρόσθεσε η κ. Μπάσκου, η οποία το καλοκαίρι συμμετείχε στην ομάδα των ομογε-

νών εκπαιδευτικών που επισκέφθηκαν την Κύπρο και παρακολούθησαν τα επιμορφωτικά σεμινάρια που διοργανώθηκαν στο Πανεπιστήμιο Κύπρου.

Ερωτηθείσα για τους πρωτοπόρους Έλληνες στην Πολιτεία της Αλάσκας επισήμανε ότι αφιχθούν την περίοδο που έγινε ο μεγάλος αγώνας και ότι με την πάροδο του χρόνου πολλοί ομογενείς ασχολήθηκαν με τα εστιάτοριά.

Παράλληλα, τόνισε ότι η δεύτερη και η τρίτη γενιά έχει σπουδάσει και διατρέχει σε όλους τους τομείς

Οι πρωτοπόροι Λήμνιοι της Αυστραλίας

ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ. («ΑΠΕ»). Οι πρώτοι Λήμνιοι έφτασαν στην Αυστραλία στη δεκαετία του 1830, σύμφωνα με το ιστορικό της παρουσίας τους στην πέμπτη ήπειρο, που γράφτηκε με την ευκαιρία των εορτασμών της συμπλήρωσης εβδομήντα χρόνων από την ίδρυση της Λημνιακής Κοινότητας Μελβούρνης και Βικτόριας.

Ο Λ. Καγιαλίκος που επιμελήθηκε τη γραφή της ιστορίας την χαρακτηρίζει «φόρο τιμής και μνημόσυνο για τους όλους αυτούς που ίδρυσαν τη Λημνιακή Κοινότητα, την υπηρέτησαν και την αγάπησαν αυτά τα χρόνια, παραδίδοντας την στους μετέπειτα μετανάστες που συνέχισαν και έβαλαν τις βάσεις για μια μόνιμη παρουσία των Λημνίων στην Αυστραλία».

Σύμφωνα με τον κ. Καγιαλίκο, ο Λήμνιος θαλασσοπόρος Κωνσταντίνος Μάκρας, ταξίδεψε πρώτος από τους Λημνίους καραβοκύρηδες του 19ου αιώνα στην Αυστραλία με το ιστιοφόρο του, «μάλλον» στη δεκαετία του 1830.

«Ο Κωνσταντίνος Κατακουζηνός Μάκρας, όπως ήταν το πλήρες όνομά του», γράφει ο κ. Καγιαλίκος, «ήταν από τον Κοντά. Υπήρξε επιφανής καραβοκύρης από το 1800 περίπου και κάποια στιγμή έφτασε να έχει έξι καράβια. Παντρεύτηκε την Λαοκαρινούδα Δενερικού και απέκτησαν τον Νικόλαο και την Ελισάβετ. Από το 1821 ως το 1825, σε ηλικία 50-55 ετών, παίρνει μέρος στην αγώνα για την ανεξαρτησία. Προσφέρει ένα πλοίο του για να χρησιμοποιηθεί ως

πυρπολικό και με άλλο πλοίο του μεταφέρει στρατεύματα, εφόδια, πρόσφυγες κ.λπ. Λόγω της δράσης του επικρύσσεται από τον Σουλτάνο και δημεύεται η περιουσία του στη Λήμνο, γι' αυτό αναγκάζεται να εγκατασταθεί στη Σύρο μεταφέροντας εκεί την οικογένειά του. Εκεί ασχολείται με το εμπόριο, αγοράζει νέο πλοίο το 1828, ενώ από το 1833, που έχουν πρεμύσει τα πράγματα επιστρέφει πίσω στη Λήμνο, όπου διεκδικεί την πωλημένη περιουσία του. Την περίοδο 1830-1850 ασχολείται πάλι με τη ναυτιλία. Τότε λοιπόν είναι πιθανό να έφτασε ως την Αυστραλία. Βέβαια δεν εγκαταστάθηκε εκεί, αλλά αν σκεφτούμε ότι ο Λήμνιος Γεώργιος Τραμουντάνης (George North) - φτάνει στην Αυστραλία την ίδια περίπου εποχή, αντιλαμβανόμαστε ότι δεν είναι απίθανο να πήρε με το Λημνικό ιστιοφόρο του Κωνσταντή Μάκρα.

«Εκτός από τον Κωνσταντή Μάκρα, ως το 1885 ταξίδευσε στην Αυστραλία και ο γιος του Νικόλαος, ο οποίος είχε τρία ιστιοφόρα. Την πληροφορία έχουμε από το Λεωνίδα Γεροντούδη, που ήταν εγγονός του Νικόλα, από την θυγατέρα του τη Χρυσάνθη». Αναφέρει επί λέξει: «όπου κι αυτός δηλ. ο Νικόλαος σ' Αυστραλία ταξίδευε όσπου βρήκε γαμπρό τρανό κι ξεχωριστό για τ' κόρη τ' Χρυσάνθη, το χίλια οχτακόσια κι ογδόντα πέντε' ακόμα». Δηλαδή ως το 1885, που πάντρεψε τη θυγατέρα του Χρυσάνθη, ο Νικόλαος Μάκρας, ταξίδευσε στην Αυστραλία.

Ανεξάρτητα με τη ακριβεία των

χρονολογιών, βλέπουμε ότι σε όλο το 19ο αιώνα Λημνιακά ιστιοφόρα ταξίδευαν στην Αυστραλία. Συνειδητά δεν είναι απίθανο να άφησαν και Λημνίους μετανάστες».

Ενας απ' αυτούς ήταν ο Ελευθέριος Κανέλλος που το 1883 αποβίβαστηκε στη Μελβούρνη και δεν αποκλείεται να έφτασε με κάποιο από τα ιστιοφόρα του Νικόλα Γεροντούδη. Ήταν έφηβος και η πρώτη δουλειά του ήταν πλανόδιος πωλητής ψαριών με αλογόκαρο. Το 1901 ο ίδιος είχε ιδρύσει την εταιρεία «Lemnos & Co.» στο Μπρισμπέιν και εμπορεύταν στρείδια. Παράλληλα άλλαξε το όνομά του σε Tom Lemnos. Προφανώς αγγλοποίησε το «Ελευθέριος» μεταφράζοντάς το σε «Freedom», το οποίο στη συνέχεια απλοποιήσε σε Tom. Όμως δεν άλλαξε τη θρησκεία του. Περαιτέρω φανατικός ορθόδοξος μέχρι το θάνατό του. Πέθανε σε ηλικία 106 ετών.

Στις αρχές του 20ου αιώνα υπήρχαν κάποιοι Λήμνιοι στην Ανω Ανατολή. Ενας απ' αυτούς ο Στέργιος Ιωαννίδης από το Μούδρο το 1908 είχε ιδρύσει εμπορικό όικο στο Τονκίν της Κίνας, και εποικιστόταν την Αυστραλία για αρκετά χρόνια. Όμως τα τελευταία του χρόνια έζησε στις Κάννες της Γαλλίας, όπου πέθανε το 1929. Ο ερχομός των Λημνίων στην Αυστραλία ήταν αραϊός μέσα στον 19ο αιώνα, αλλά επιταχύνεται με τον ξεριζωμό των Ελλανοϊκών της Μ. Ασίας καθώς και αρκετών από την πολυπληθή Λημνιακή παροικία της Αιγύπτου.

**Ο «ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΚΑΣ»
ΑΠΟ ΔΕΥΤΕΡΑ
19 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ**

στις περιοχές

Cherry Hill • Marlton

Mt Laurel

Moorestown

στα ZIP CODE

08002 • 08803

08034 • 08053

08054 • 08057

Για οποιαδήποτε πληροφορία καλέστε τη γραφεία του «ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΗΡΥΚΑ» στο **(718) 784-5255**

